

متن پرسش

با سلام و عذرخواهی از بابت مزاحمت بنده ۲۷ ساله و یکساله‌یست که در مقطع فوق لیسانس مهندسی فارغ التحصیل شده و مشغول به کارم. از دوسال پیش با شما و کتاب های شما آشنا شدم و به فراخور زمانی که در اختیار داشتم از آن‌ها بهره می بردم. متأسفانه برخلاف تصورات وهم آلودم مبنی بر حرکت در مسیر سلوک دینی، در اثر واقعه ای به این نتیجه رسیدم که در این راه هیچ گونه موفقیتی حاصل نکرده ام. به این نتیجه رسیدم که شاید اینگونه تذکرات جای خود را در زندگی من پیدا نکرده و من باید به صورت جدی در این مسیر گام بردارم. لذا به فکر تحصیل در حوزه علمیه قم افتادم تا هم بتوانم از شرایط تحصیل در آنجا استفاده کنم و نیز به دلیل دوری از خانواده کمی بهتر و جدی تر بتوانم خود را در این محیط پیدا کرده و ارزیابی نمایم تا پس از چندسال توانسته باشم خیلی از دانسته های خود را به باور تبدیل نموده و تبدیل به یک رویه ثابت درزندگی شود که به راحتی و بامرور زمان با مسائل غیرالهی جایگزین نشود. اما متأسفانه از هرکس در این زمینه مشورت می گیرم بدون استثنا اصرار دارند که در حوزه علمیه نمی توانی به دنبال معنویت بگردی. خواهش میکنم بفرمایید چه کار کنم. وقتی میبینم با این ظاهر به اصطلاح اسلامی هیچ فرقی به لحاظ فکری و عقیدتی با یک فرد غیر مذهبی ندارم و هنوز در زندگی به دنبال موفقیت های فردی در مجاری غیر الهی (والبته بدون تضاد با دین) هستم. متأسفانه یک مقدار دیگر بگذرد بایک ناامیدی مطلق رو به رو خواهم شد چون هرچه بیشتر می دانم کمتر عمل می کنم. ضمناً اگر در انتهای تحصیل در حوزه به هیچ چیز نرسم پنج سال از عمرم را هدر داده ام. چه کنم در آخر عمر احساس خسران نکنم؟ باید ببخشید این باره سومه که وقت شما رو برای مسائلی که دین به صورت واضح مشخص کرده می گیرم.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: نمی‌دانم تا حال کسی را دیده‌اید که در علوم دینی به معنای واقعی آن وارد شود و در آخر عمر پشیمان شود؟ و از آن طرف کسی را دیده‌اید که همت خود را صرف داشتن دنیا بکند و در انتها پشیمان نباشد؟ اگر درست وارد حوزه‌ی علمیه شوید و در کنار فقه به معارف الهی مثل عرفان و تفسیر و روایات بپردازید هر اندازه هم که آدم کم‌همتی باشید ضرر نخواهید کرد. موفق باشید